

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/39/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314010130
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8314010130.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 24.02.2016, v trestnej veci proti obžalovanému A. D. pre prečin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/31/2014 zo dňa 20.07.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku **z a m i e t a** odvolanie obžalovaného A. D..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného A. D. vinným zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona a to na tom skutkovom základe, že

dňa 23.10.2013 v ranných hodinách po predchádzajúcej dohode s Z. S. prišiel do areálu strelnice v k. ú. obce F., kde na objekte podzemnej strelnice kovovou tyčou Z. S. vypáchil plechové vyklápacie okno o rozmeroch 150 x 60 cm, cez okno vyšiel dnu a zvnútra odcudzil kovový šrot o hmotnosti 88 kg, ktorý podával A. D. a tento ho ukladal na pripravený vozík, ktorý šrot následne odpredal do zberných druhotných surovín, čím takto svojím konaním spôsobil škodu majiteľovi strelnice Z. S. odcudzením šrotu vo výške 14,90 eur a poškodením okna škodu vo výške 192,00 eur,

a svojho konania sa dopustil aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/17/2012 zo dňa 08.02.2012, právoplatným toho istého dňa, bol uznaný za vinného zo spolupáchateľstva prečinov krádeže a poškodzovania cudzej veci podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona a § 245 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona a bol mu za to uložený trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 10 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 23.06.2012.

Za to mu podľa § 212 ods. 3 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodeného Z. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX, okres D., s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní obžalovaný odvolanie, ktoré neskôr aj písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uvádza, že v tejto veci sa necíti vinný, pretože v uvedený deň, keď došlo ku krádeži 23.10.2013, vykonával aktivačné práce pre Technické služby mesta D., čo uvádzal aj na súdnom

pojednávani pri vzájomnej konfrontácii s Z. S.. Žiadal preto, aby bolo rozhodnuté v jeho prospech, pretože sa v celej veci necíti vinny.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného A. D. nie je dôvodným.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli v posudzovanej veci vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to bolo pre zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie potrebné. Dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané prvostupňový súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

Napriek tomu, že obžalovaný A. D. spáchanie skutku kladeného mu za vinu od počiatku trestného stíhania popiera, aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na obsah dôkazov, ktoré boli vo veci vykonané, bolo nepochybne preukázané, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal a že ho obžalovaný A. D. spáchal.

Obžalovaný A. D. síce vo svojich výpovediach tvrdil, že skutku sa nedopustil, s Z. S. žiadne železo zo strelnice v Lackovciach nezobral a aj keď S. pozná dobre, sú kamaráti, spolu boli aj vo väznici a často spolu chodia hľadať železný šrot, na krádeži zo strelnice sa nepodieľal a dozvedel sa o nej až po prevzatí uznesenia a v kritický deň bol určite na aktívnych prácach na technických službách v D., je jeho obrana vyvrátená dôkazmi, ktoré boli v uvedenej veci vykonané.

Je pravdou, že svedok Z. S. (ktorý bol v uvedenej veci už rozsudkom zo dňa 19.03.2014, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, uznaný vinným aj pre uvedený skutok) v konaní pred súdom svoju výpoveď oproti výpovedi z prípravného konania, keď vypovedal ako obvinený a obžalovaného A. D. zo spáchania skutku usviedčal, čiastočne zmenil, avšak aj napriek tejto zmene výpovede svedka Z. S. z obsahu jeho výpovede, resp. časti jeho výpovede na hlavnom pojednávaní je možné vyvodit', že obžalovaného A. D. usviedča. Je síce pravda, že jeho výpoveď je čiastočne rozporuplná, pretože v jednej z výpovedí tvrdil, že s obžalovaným A. D. vlámanie do strelnice nevykonali a k výpovedi bol viac menej nútený vyšetrovateľom, no v časti výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 20.07.2015 na otázku samosudcu uviedol, že v objekte strelnice Lackovce bol skutočne dvakrát, po prvýkrát, keď vypáčil okno, bol s ním D., ale druhýkrát už bol sám.

Obsahu tejto časti výpovede svedka Z. S. korešponduje aj výpoveď svedkyne G. R., družky Z. S., ktorá vo svojej výpovedi mimo iného uvádzala, že Z. S. jej povedal, že kovový šrot, ktorý viezol na vozíku, ukradol zo strelnice v obci Lackovce a povedal jej, že deň predtým kradol železný šrot zo strelnice spoločne s A. D. a vtedy tento šrot odpredali v zberni.

Skutočnosť, že 23.10.2013 odpredal Z. S. v zberných surovinách 88 kg kovového šrotu preukazuje aj karta z uvedených surovín.

Tvrdenie obžalovaného, že v uvedený deň sa nemohol dopustiť krádeže, pretože vykonával aktívne práce, vyvracia správa Mesta D. zo dňa 22.10.2014, z obsahu ktorej vyplýva, že dňa 23.10.2013 obžalovaný A. D. nevykonával aktívnu činnosť pre mesto D., ani iné organizácie. Navyše, je v spise zabezpečená aj správa Technických služieb mesta D., z ktorej vyplýva, že obžalovaný v období od 25.03.2013 do 24.05.2014 (v označení roku ide o evidentnú nesprávnosť, pretože z pripojeného prehľadu dochádzky je zrejmé, že to bolo v období do 24.05.2013, teda nie 2014) vykonával trest povinnej práce v rozsahu 300 hodín, dňa 23.10.2013 trest povinnej práce nevykonával.

Už aj vzhľadom na uvedené dôkazy je preto možné sa plne stotožniť so záverom, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, teda so záverom, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku spáchal s už odsúdeným Z. S. aj obžalovaný A. D..

Hmotnosť odcudzeného kovového šrotu je, ako už bolo vyššie uvádzané, preukázaná výpisom zo zberných surovín a výška spôsobenej škody odbornými vyjadreniami.

Preukázané, a to obsahom pripojeného spisu bolo aj to, že obžalovaný A. D. bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T 17/2012 zo dňa 08.02.2012 právoplatne uznaný za vinného aj zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, ktorý vykonal dňa 23.06.2012.

Správne teda postupoval súd prvého stupňa, keď konanie obžalovaného A. D., ktorý si spoločným konaním s ďalším páchatelom prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a taký čin spáchal vlámaním napriek tomu, že už bol za taký čin v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený, kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona.

Krajský súd v predmetnej veci ani vo výroku o treste nezistil také pochybenie, ktoré by bolo možné na poklade odvolania podaného len v prospech obžalovaného napraviť.

Z dôvodov napadnutého rozsudku plynie, na ktoré skutočnosti prvostupňový súd pri rozhodovaní o druhu trestu a jeho výmere prihliadal. Prvostupňový súd podľa odôvodnenia rozsudku pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, v zmysle ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne súd najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela a jeho pomery a možnosť nápravy.

Uvedené ustanovenie, však podľa názoru krajského súdu, prvostupňový súd neaplikoval dôsledne. Poukázal na osobné pomery obžalovaného, osobu obžalovaného, ktorý podľa správy o povesti má v mieste bydliska dobrú povesť, ďalej poukázal, vychádzajúc z aktuálneho odpisu z registra trestov, na sklony obžalovaného k páchaniu najmä majetkovej trestnej činnosti a v rámci toho na posledné odsúdenie obžalovaného (rozsudkom, ktorý je uvedený aj vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, teda rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T 17/2012). Podľa svojho tvrdenia, prvostupňový súd nezistil v posudzovanej veci žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona, ani prirážajúcu okolnosť uvedenú v § 37 Tr. zákona, takže pri ukladaní trestu vychádzal zo zákonnej trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti trestného zákona, bez jej úpravy.

Práve z naposledy uvedeným záverom súdu prvého stupňa však nie je možné sa stotožniť.

Tak, ako to konštatuje súd prvého stupňa, má obžalovaný A. D. v registri trestov doposiaľ celkom 13 záznam, tie sú od roku 1983 do roku 2012. V prevažnej časti týchto vecí bol obžalovaný súdený za trestnú činnosť majetkovej povahy, konkrétne trestné činy krádeže, či už podľa § 247 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. alebo podľa § 212 Tr. zákona účinného v súčasnej dobe. V ôsmich z uvedených prípadov sa na obžalovaného hľadí, ako keby odsúdený nebol, či už v dôsledku toho, že zaplatil uložený peňažný trest, osvedčil sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo preto, že mu uložený trest odňatia slobody bol odpustený na základe rozhodnutia prezidenta republiky o amnestii, resp. ako je tomu vo veci 1T 85/2011 Okresného súdu Humenné, pretože uložený trest povinnej práce vykonal. Je faktom aj to, že ako prirážajúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zákona (teda okolnosť, že už bol za trestný čin odsúdený) nemožno obžalovanému pričítať ani odsúdenie vo veci Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T 17/2012, a to vzhľadom na ust. § 38 ods. 1 Tr. zákona, pretože uvedená okolnosť podmieňuje v danom prípade použitie vyššej trestnej sadzby, teda odôvodňuje právnu kvalifikáciu uvedenú v odseku 3 písm. b/ § 212 Tr. zákona.

Mimo uvedených vecí však bol obžalovaný odsúdený aj rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T 40/2000 zo dňa 01.02.2000 a to pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona, pričom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, z výkonu ktorého bol podmienne prepustený, a keďže sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil, bol nariadený výkon zvyšku trestu odňatia slobody a tento trest vykonal 14.07.2004. Vo veci Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T 129/2004 bol dňa 20.10.2004 odsúdený pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. c/ Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, pre výkon ktorého bol zaradený do II. nápravno-výchovnej skupiny, výrok o treste v tomto rozsudku však bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T 49/2005 zo dňa 23.03.2005, kedy bol uznaný vinným tak isto aj pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona a bol mu ukladaný

súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov. Navyiac, bol obžalovaný odsúdený ešte aj vo veci Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T 182/2004, v ktorej mu dňa 18.11.2004 bol za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 Tr. zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, ktorý vykonal 09.03.2009.

Uvedené skutočnosti by, podľa názoru krajského súdu, mali zakladať priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zákona, a keďže naozaj žiadna poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 Tr. zákona tu nie je, potom by pri existencii tejto priťažujúcej okolnosti bola prevaha okolností priťažujúcich, čo by si v konečnom dôsledku vyžadovalo úpravu dolnej hranice trestnej sadzby zvýšením o 1/3, teda o 10 mesiacov.

Vyššie uvedenými odsúdeniami sa však okresný súd osobitne nezaoberal a z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je zisťiteľné, prečo na ne ako na priťažujúcu okolnosť neprihliadal.

Vzhľadom na fakt, že prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného nepodal, aj pri v tomto smere nejasnom závere súdu prvého stupňa krajský súd ani sám, ani prípadným zrušením rozsudku v tejto časti nemohol toto pochybenie napraviť.

Za takejto situácie je trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 10 mesiacov nepodmienečne možné považovať za trest, zmiernenie ktorého rozhodne do úvahy neprichádza.

Okresný súd nepochybil, keď obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Urobil tak v súlade s ust. § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, pretože obžalovaný v posledných 10 rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody uloženého za mu úmyselný trestný čin.

Pre nedostatok odvolania zo strany poškodeného krajský súd v žiadnom prípade, aj keby mal iný názor, nemohol meniť ani výrok o náhrade škody.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolanie obžalovaného A. D. podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.